

ערכין ט:ו – תמורה א:א

פרק ט – משנה ו

עיר שגגותיה חומתה, ושאינה מקפת חומה מימות יהושע בן נון, אינה כבתי ערי חומה. ואלו הן בתי ערי חומה, שלש חצרות של שני שני בתים, מקפות חומה מימות יהושע בן נון, כגון קצרה הישנה של צפורים, וחקרה של גוש חלב, ויודפת הישנה, וגמלא, וגדוד, וחדיד, ואונו, וירושלים, וכן פיצא בהו:

פרק ט – משנה ז

בתי החצרים, נותנים להם כח היפה שבבתי ערי חומה וכח היפה שבשדות. נגאלין מיד, ונגאלין כל שנים עשר חדש כבתיים, ויוצאים ביובל ובגרעון כסף כשדות. ואלו הן בתי חצרים, שתי חצרות של שני שני בתים, אף על פי שמקפין חומה מימות יהושע בן נון, הרי אלו כבתי חצרים:

פרק ט – משנה ח

ישראל שירש אבי אמו לוי, אינו גואל כסדר הזה. וכן לוי שירש את אבי אמו ישראל, אינו גואל כסדר הזה, שנאמר (ויקרא כה), כי בתי ערי הלויים, עד שיהא לוי ובערי הלויים, דברי רבי. וחקמים אומרים, אין הדברים אומרים אלא בערי הלויים. אין עושים שדה מגרש ולא מגרש שדה, ולא מגרש עיר ולא עיר מגרש. אמר רבי אליעזר, במה דברים אומרים. בערי הלויים. אבל בערי ישראל, עושין שדה מגרש ולא מגרש שדה, מגרש עיר ולא עיר מגרש, כדי שלא יחריבו את ערי ישראל. הכהנים והלויים מוכרים לעולם וגואלים לעולם, שנאמר (שם), גאלת עולם תהיה ללויים:

הדרן עלך מסכת ערכין
מזל טוב!

מסכת תמורה
פרק א – משנה א

הכל מְמִירִים, אֶחָד אֲנָשִׁים וְאֶחָד נָשִׁים. לֹא שְׂאֵדָם רְשָׁאֵי לְהַמִּיר,
אֲלֵא, שְׂאֵם הַמִּיר, מוֹמֵר, וְסוֹפֵג אֶת הָאֲרֻבָּעִים. הַפְּהָנִים מְמִירִים אֶת
שְׂלָהֶם, וְיִשְׂרָאֵל מְמִירִים אֶת שְׂלָהֶם. אֵין הַפְּהָנִים מְמִירִים לֹא בְּחֻטָּאת
וְלֹא בְּאִשָּׁם וְלֹא בְּבִכּוֹר. אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי, וְכִי מוֹפְנֵי מָה אֵין מְמִירִים
בְּבִכּוֹר. אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא, חֻטָּאת וְאִשָּׁם מִתְּנָה לְכָהֵן, וְהַבְּכוֹר מִתְּנָה
לְכָהֵן. מָה חֻטָּאת וְאִשָּׁם אֵין מְמִירִים בּוֹ, אִף הַבְּכוֹר לֹא יִמְיָרְנוּ בּוֹ.
אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי, מָה לִּי אֵינּוּ מְמִיר בְּחֻטָּאת וּבְאִשָּׁם, שְׂאֵין זָכִין
בָּהֵן בְּחֵייהֶם. תֹּאמַר בְּבִכּוֹר, שְׂזָכִין בּוֹ בְּחֵייוֹ. אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא, וְהֵלֵא
כָּבֵר נְאֻמָּר, וְהִיא הוּא וְתִמְוֹרְתוֹ יְהִיהַ קֹדֶשׁ (וַיִּקְרָא כֹז), הֵיכֵן קֹדֶשׁ חֻלָּה
עָלָיו, בְּבֵית הַבְּעָלִים, אִף תִּמְוֹרָה בְּבֵית הַבְּעָלִים:

תמורה א:ב – א:ה

פרק א – משנה ב

מְמִירֵין מִן הַבֶּקֶר עַל הַצֵּאן וּמִן הַצֵּאן עַל הַבֶּקֶר, מִן הַכֶּבֶשִׁים עַל הָעִזִּים
וּמִן הָעִזִּים עַל הַכֶּבֶשִׁים, מִן הַזְּכָרִים עַל הַנְּקִבּוֹת וּמִן הַנְּקִבּוֹת עַל הַזְּכָרִים,
מִן הַתְּמִימִים עַל בְּעָלֵי מוּמִין וּמִבְּעָלֵי מוּמִין עַל הַתְּמִימִים, שֶׁנֶּאֱמַר (שם),
לֹא יִחְלִיפְנוּ וְלֹא יִמִּיר אֶתוֹ טוֹב בְּרַע אוֹ רַע בְּטוֹב. אִיזְהוּ טוֹב בְּרַע, בְּעָלֵי
מוּמִין שֶׁקִּדְּם הַקִּדְּשׁוֹן אֶת מוּמִים. מְמִירִים אֶחָד בְּשָׁנִים וּשְׁנַיִם בְּאֶחָד,
אֶחָד בְּמֵאָה וּמֵאָה בְּאֶחָד. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, אֵין מְמִירִים אֶלָּא אֶחָד
בְּאֶחָד, שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא כז), וְהָיָה הוּא וְתַמּוּרְתּוֹ, מָה הוּא מְיָחָד, אִף
תַּמּוּרְתּוֹ מְיָחָד:

פרק א – משנה ג

אֵין מְמִירֵין אֲבָרִים בְּעֲבָרִים וְלֹא עֲבָרִים בְּאֲבָרִים, וְלֹא אֲבָרִים וְעֲבָרִים
בְּשִׁלְמִים וְלֹא שִׁלְמִים בָּהֶן. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, מְמִירִים אֲבָרִין בְּשִׁלְמִים וְלֹא
שִׁלְמִים בְּאֲבָרִין. אִמֵּר רַבִּי יוֹסִי, וְהֵלֵא בְּמִקְדָּשֵׁינוּ, הָאוֹמֵר רְגֵלָה שֶׁל זֶה
עוֹלָה, כְּלָה עוֹלָה, אִף כְּשִׂיאֵמֵר רְגֵלָה שֶׁל זֶה תַּחַת זֶה, תֵּהֵא כְּלָה תַּמּוּרָה
תַּחְתֶּיהָ:

פרק א – משנה ד

אֵין הַמְדַמֵּעַ מְדַמֵּעַ אֶלָּא לְפִי חֲשָׁבוֹן. אֵין הַמְחַמֵּץ מְחַמֵּץ אֶלָּא לְפִי
חֲשָׁבוֹן. אֵין הַפִּיִּים הַשְּׂאוּבִים פּוֹסְלִין אֶת הַמְקוּוֹה אֶלָּא לְפִי חֲשָׁבוֹן:

פרק א – משנה ה

אֵין מִי חֲטָאת נֶעֱשִׂין מִי חֲטָאת אֶלָּא עִם מִתְּנֵן אִפְרִי. אֵין בֵּית הַפָּרֶס עוֹשֶׂה
בֵּית הַפָּרֶס, וְלֹא תְרוּמָה אַחֵר תְּרוּמָה, וְלֹא תַמּוּרָה עוֹשֶׂה תַמּוּרָה, וְלֹא
הוֹלֵד עוֹשֶׂה תַמּוּרָה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, הוֹלֵד עוֹשֶׂה תַמּוּרָה. אָמְרוּ לוֹ,
הַקִּדֵּשׁ עוֹשֶׂה תַמּוּרָה, לֹא הוֹלֵד וְלֹא תַמּוּרָה עוֹשִׂין תַמּוּרָה:

תמורה א:ו – ב:ג

פרק א – משנה ו

העופות והמנחות אינן עושין תמורה, שלא נאמר אלא (ויקרא כז) בבהמה. הצבור והשתפים אינן עושים תמורה, שנאמר (שם), לא ימיר אתו, יחיד עושה תמורה, לא הצבור ולא השתפים עושים תמורה. קרבנות בדק הבית אינן עושין תמורה. אמר רבי שמעון, והלא המעשר בכלל היה, ולמה יצא, להקיש אליו, מה מעשר קרבן יחיד, יצאו קרבנות צבור. מה מעשר קרבן מוזבח, יצאו קרבנות בדק הבית:

פרק ב – משנה א

יש בקרבנות היחיד מה שאין בקרבנות הצבור, ויש בקרבנות הצבור מה שאין בקרבנות היחיד. שקרבנות היחיד עושים תמורה, וקרבנות הצבור אינם עושים תמורה. קרבנות היחיד נוהגין בזכרים ובנקבות, וקרבנות צבור אינן נוהגין אלא בזכרים. קרבנות היחיד חיבין באחריותן ובאחריות נספיהם, וקרבנות הצבור אין חיבין לא באחריותן ולא באחריות נספיהן, אבל חיבין באחריות נספיהן משקרב הזבח. יש בקרבנות הצבור מה שאין בקרבנות היחיד. שקרבנות הצבור דוחין את השבת ואת הטמאה, וקרבנות היחיד אינן דוחים לא את השבת ולא את הטמאה. אמר רבי מאיר, והלא חבתי כהן גדול ופר יום הכפורים, קרבן יחיד ודוחין את השבת ואת הטמאה. אלא שזמנן קבוע:

פרק ב – משנה ב

חטאת היחיד שכפרו בעליו, מתות. ושל צבור, אינן מתות. רבי יהודה אומר, ימותו. אמר רבי שמעון, מה מצינו בולד חטאת ובתמורת חטאת ובחטאת שמתו בעליה, ביחיד דברים אמורים אבל לא בצבור, אף שכפרו הבעלים ושעברה שנתן, ביחיד דברים אמורים אבל לא בצבור:

פרק ב – משנה ג

חִמּוּר בְּקִדְשֵׁים מִבְּתִמּוּרָה וּבִתְמּוּרָה מִבְּקִדְשֵׁים. שֶׁהַקִּדְשִׁים עוֹשִׂים
תְּמּוּרָה וְאִין תְּמּוּרָה עוֹשֶׂה תְּמּוּרָה. הַצְּבוּר וְהַשְּׁתַּפִּין מִקְּדִישִׁים, אֲבָל לֹא
מִמִּירִים. וּמִקְּדִישִׁים אֲבָרִים וְעֶבְרִים, אֲבָל לֹא מִמִּירִים. חִמּוּר בְּתִמּוּרָה,
שֶׁהַקִּדְשָׁה חָלָה עַל בְּעֵלְת מוֹם קְבוּעַ, וְאִינָה יוֹצֵאָה לְחֵלִין לְהַגְזוֹז וּלְהַעֲבִיד.
רַבִּי יוֹסִי בֶר רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, עָשָׂה שׁוּגֵג כְּמוֹזִיד בְּתִמּוּרָה, וְלֹא עָשָׂה
שׁוּגֵג כְּמוֹזִיד בְּמִקְדָּשִׁים. רַבִּי אֶלְעָזָר אוֹמֵר, הַכֹּלָאִים, וְהַטְּרָפָה, וְיוֹצֵא דָּפֹן,
טְמוֹטוֹם, וְאַנְדְּרוּגִינוֹס, לֹא קִדְשִׁים וְלֹא מִקְּדִישִׁים:

תמורה ג:א – ג:ז

פרק ג – משנה א

אלו קדשים שולדותיהן ותמורותיהן כיוצא בהן. ולד שלמים, ותמורתן, וולדו, וולד וולדו עד סוף העולם, הרי אלו כשלמים, וטעונים סמיכה ונסכים ותנופה וחוזה ושוק. רבי אליעזר אומר, ולד שלמים לא יקרב שלמים. וחכמים אומרים, יקרב. אמר רבי שמעון, לא נחלקו על ולד ולד שלמים ועל ולד ולד תמורה, שלא יקרב. ועל מה נחלקו, על הולד, שרבי אליעזר אומר, לא יקרב, וחכמים אומרים, יקרב. העיד רבי יהושע ורבי פפיס על ולד שלמים, שיקרב שלמים. אמר רבי פפיס, אני מעיד, שהיתה לנו פרה זבחי שלמים, ואכלנוה בפסח, ואכלנו ולדה שלמים בַּחֲג:

פרק ג – משנה ב

ולד תודה ותמורתה, וולדו וולדו עד סוף העולם, הרי אלו כתודה, ובלבד שאינן טעונים לחם. תמורת עולה, וולד תמורה, וולדו וולדו עד סוף העולם, הרי אלו כעולה, וטעונים הפשט ונתוח וכליל לאשים:

פרק ג – משנה ג

המפריש נקבה לעולה וילדה זכר, ירעה עד שיסתאב וימכר ויביא בדמיו עולה. רבי אליעזר אומר, הוא עצמו יקרב עולה. המפריש נקבה לאשם, תרעה עד שתסתאב, ותמכר, ויביא בדמיה אשם. אם קרב אשמו, יפלו דמיה לנדבה. רבי שמעון אומר, תמכר שלא במום. תמורת אשם, ולד תמורתה וולדו וולדו עד סוף העולם, ירעו עד שיסתאבו, וימכרו, ויפלו דמיה לנדבה. רבי אליעזר אומר, ימותו. ורבי אלעזר אומר, יביא בדמיהן עולות. אשם שמתו בעליו, ושכפרו בעליו, ירעה עד שיסתאב, וימכר, ויפלו דמיו לנדבה. רבי אליעזר אומר, ימותו. ורבי אלעזר אומר, יביא בדמיהן עולות:

וְהֵלֵא אִף הַנְּדָבָה עוֹלָה הִיא. מֵה בֵּין דְּבָרֵי רַבִּי אֶלְעָזָר לְדְבָרֵי חֲכָמִים.
אֲלֵא, בְּזִמְנֵי שֶׁהִיא בְּאֵה חוֹבָה, הוּא סוֹמֵךְ עָלֶיהָ וּמְבִיא עָלֶיהָ נִסְכִּין,
וְנִסְכֵּיהָ מִשְׁלוֹ. וְאִם הָיָה כֶּהֱן, עֲבוֹדָתָהּ וְעוֹרָה שְׁלוֹ. וּבְזִמְנֵי שֶׁהִיא בְּאֵה
נְדָבָה, אִינוֹ סוֹמֵךְ עָלֶיהָ וְאִינוֹ מְבִיא עָלֶיהָ נִסְכִּין, וְנִסְכֵּיהָ מִשְׁלֵי צְבוֹר.
אִף עַל פִּי שֶׁהוּא כֶּהֱן, עֲבוֹדָתָהּ וְעוֹרָה שֶׁל אֲנָשֵׁי מִשְׁמֶרֶת:

תמורה ג:ה – ד:ג

פרק ג – משנה ה

תמורת הבכור והמעשר, וולדו, וולדו, וולדו עד סוף העולם, הרי אלו כבכור וכמעשר, ויאכלו במומם לבעלים. מה בין הבכור והמעשר לבין כל הקדשים. שכל הקדשים נמכרים באטלים ונשחטין באטלים ונשקלין בלטר, חוץ מן הבכור ומן המעשר. ויש להו פדיון, ולתמורתיהו פדיון, חוץ מן הבכור ומן המעשר. ובאים מחוצה לארץ, חוץ מן הבכור ומן המעשר. אם באו תמימים, יקרבו. ואם בעלי מומין, יאכלו במומם לבעלים. אמר רבי שמעון, מה הטעם. שהבכור והמעשר יש להו פרנסה במקומן, ושאר כל הקדשים אף על פי שנולד להם מום, הרי אלו בקדשתו:

פרק ד – משנה א

ולד חטאת, ותמורת חטאת, וחטאת שמתו בעליה, ימותו. שעברה שנתה ושאבדה ונמצאת בעלת מום, אם משכפרו הבעלים, תמות, ואינה עושה תמורה, לא נהנין, ולא מועלין. אם עד שלא כפרו הבעלים, תרעה עד שתסתאב, ותמכר, ויביא בדמיה אחרת, ועושה תמורה, ומועלין בה:

פרק ד – משנה ב

המפריש חטאתו ואבדה, והקריב אחרת תחתיה, ואחר כך נמצאת הראשונה, תמות. המפריש מעות לחטאת ואבדו, והקריב חטאת תחתיהו, ואחר כך נמצאו המעות, ילכו לים המלח:

פרק ד – משנה ג

המפריש מעות לחטאתו ואבדו, והפריש מעות אחרים תחתיהו, לא הספיק לקח בהו חטאת עד שנמצאו המעות הראשונות, יביא מאלו ומאלו חטאת, והשאר יפלו לנדבה. המפריש מעות לחטאתו ואבדו, והפריש חטאת תחתיהו, לא הספיק להקריבה עד שנמצאו המעות, והרי חטאת בעלת מום, תמכר, ויביא מאלו ומאלו חטאת, והשאר יפלו

לְנִדְבָה. הַמְּפָרִישׁ חֲטָאתוֹ וְאֶבְדָּהּ, וְהַפָּרִישׁ מַעוֹת תַּחֲתֶיהָ, לֹא הִסְפִּיק לְקַח
בָּהּ חֲטָאת עַד שֶׁנִּמְצְאָת חֲטָאתוֹ, וְהָרִי הִיא בַעֲלַת מוֹם, תִּמְכַּר וַיָּבִיא
מֵאֱלוֹ וּמֵאֱלוֹ חֲטָאת, וְהִשְׁאָר יָפְלוּ לְנִדְבָה. הַמְּפָרִישׁ חֲטָאתוֹ וְאֶבְדָּהּ,
וְהַפָּרִישׁ אַחֲרַת תַּחֲתֶיהָ, לֹא הִסְפִּיק לְהַקְרִיבָהּ עַד שֶׁנִּמְצְאָת הָרֵאשׁוֹנָה,
וְהָרִי שְׁתִּיָּהּ בַעֲלוֹת מוֹם, יִמְכְּרוּ, וַיָּבִיא מֵאֱלוֹ וּמֵאֱלוֹ חֲטָאת, וְהִשְׁאָר יָפְלוּ
לְנִדְבָה. הַמְּפָרִישׁ חֲטָאתוֹ וְאֶבְדָּהּ, וְהַפָּרִישׁ אַחֲרַת תַּחֲתֶיהָ, לֹא הִסְפִּיק
לְהַקְרִיבָהּ עַד שֶׁנִּמְצְאָת הָרֵאשׁוֹנָה, וְהָרִי שְׁתִּיָּהּ תְּמִימוֹת, אַחַת מֵהֶן
תִּקְרַב חֲטָאת וְהִשְׁנִיָּה תְּמוֹת, דְּבָרֵי רַבִּי. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, אֵין חֲטָאת
מִתָּה אֶלָּא שֶׁנִּמְצְאָת מֵאַחַר שֶׁכִּפְּרוּ הַבְּעָלִים, וְאֵין הַמַּעוֹת הוֹלְכוֹת לִים
הַמִּלַּח אֶלָּא שֶׁנִּמְצְאוּ מֵאַחַר שֶׁכִּפְּרוּ הַבְּעָלִים:

תמורה ד:ד – ה:ג

פרק ד – משנה ד

הַמְפָּרִישׁ חֲטָאתוֹ, וְהָרִי הִיא בַעֲלַת מוֹם, מוֹכֶרָה וְיָבִיא בְדַמְיָה אַחֶרֶת.
רַבִּי אֱלֵעָזָר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, אִם קָרְבָּה הַשְּׁנִיָּה עַד שֶׁלֹּא נִשְׁחַטָּה
הָרֵאשׁוֹנָה, תָּמוּת, שֶׁכֶּבֶר כִּפְרוּ הַבְּעֵלִים:

פרק ה – משנה א

כִּיצַד מְעַרְיָמִים עַל הַבְּכוֹר. מִבְּכֹרֶת שֶׁהִיְתָה מְעַבְרֶת, אוֹמֵר, מָה שְׁבִמְעִיָּה
שֶׁל זוֹ, אִם זָכָר, עוֹלָה, יִלְדָּה זָכָר, יִקְרַב עוֹלָה. וְאִם נִקְבָּה, זָבָחִי שְׁלָמִים,
יִלְדָּה נִקְבָּה, תִּקְרַב שְׁלָמִים. אִם זָכָר עוֹלָה, אִם נִקְבָּה זָבָחִי שְׁלָמִים, יִלְדָּה
זָכָר וְנִקְבָּה, הַזָּכָר יִקְרַב עוֹלָה, וְהַנִּקְבָּה תִּקְרַב שְׁלָמִים:

פרק ה – משנה ב

יִלְדָּה שְׁנֵי זָכָרִים, אֶחָד מֵהוֹן יִקְרַב עוֹלָה, וְהַשְּׁנִי יִמְכֹּר לְחִיבֵי עוֹלָה, וְדָמָיו
חֲלִין. יִלְדָּה שְׁתֵּי נִקְבוֹת, אַחַת מֵהוֹן תִּקְרַב שְׁלָמִים, וְהַשְּׁנִיָּה תִמְכֹּר לְחִיבֵי
שְׁלָמִים, וְדַמְיָה חֲלִין. יִלְדָּה טְמֵטוֹם וְאַנְדְּרוּגִינוֹס, רַבּוֹן שְׁמַעוֹן בּוֹ גְּמִלְיָאֵל
אוֹמֵר, אִין קַדְשָׁה חֲלָה עֲלֵיהוֹן:

פרק ה – משנה ג

הָאוֹמֵר, וְלָדָה שֶׁל זוֹ עוֹלָה וְהִיא שְׁלָמִים, דְּבָרָיו קִיָּמִים. הִיא שְׁלָמִים
וְוָלָדָה עוֹלָה, הָרִי זוֹ וְלֹד שְׁלָמִים, דְּבָרֵי רַבִּי מְאִיר. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אִם לָכֵן
נִתְכַּוֵּן מִתְחִלָּה, הוֹאִיל וְאִי אֶפְשֶׁר לְקָרוֹת שְׁנֵי שְׁמוֹת כְּאַחַת, דְּבָרָיו קִיָּמִים.
וְאִם מִשְׁאֵמֶר הָרִי זוֹ שְׁלָמִים, נִמְלָד וְאָמַר וְלָדָה עוֹלָה, הָרִי זוֹ וְלֹד שְׁלָמִים:

תמורה ה:ד – ו:א

פרק ה – משנה ד

הרי זו תמורת עולה ותמורת שלמים, הרי זו תמורת עולה, דברי רבי מאיר. אמר רבי יוסי, אם לכו נתפנו מתחלה, הואיל ואי אפשר לקרות שני שמות פאחת, דבריו קימין. ואם משאמר תמורת עולה, נמלך ואמר, תמורת שלמים, הרי זו תמורת עולה:

פרק ה – משנה ה

הרי זו תחת זו, תמורת זו, חלופת זו, הרי זו תמורה. זו מחללת על זו, אינו תמורה. ואם היה הקדש בעל מום, יוצא לחלין וצריך לעשות דמים:

פרק ה – משנה ו

הרי זו תחת חטאת, ותחת עולה, לא אמר כלום. תחת חטאת זו, ותחת עולה זו, תחת חטאת ותחת עולה שיש לי בתוך הבית, היה לו, דבריו קימין. אם אמר על בהמה טמאה, ועל בעלת מום, הרי אלו עולה, לא אמר כלום. הרי אלו לעולה, ימכרו ויביא בדמיהם עולה:

פרק ו – משנה א

כל האסורין על גבי המזבח, אוסרים כל שהו. הרובע, והנרבע, והמקצה, והנעבד, ואתנו, ומחיר, והכלאים, והטרפה, ויוצא דפן. איזה הוא מקצה. המקצה לעבודה זרה. הוא אסור, ומה שעליו מתר. איזהו נעבד. כל שעובדין אותו. הוא ומה שעליו אסור. זה וזה מתרין באכילה:

תמורה ו:ב – ו:ה

פרק 1 – משנה ב

איזהו אתנן. האומר לזונה, הא ליך טלה זה בשכרך, אפלו מאה, כלן אסורין. וכן האומר לחברו, הא ליך טלה זה ותליון שפחתך אצל עבדי, רבי אומר, אינו אתנן. וחכמים אומרים, אתנן:

פרק 1 – משנה ג

איזה הוא מחיר כלב. האומר לחברו, הא ליך טלה זה תחת כלב זה. וכן שני שתפין שחלקו, אחד נטל עשרה, ואחד נטל תשעה וכלב, שפנגד הכלב, אסורים, שעם הכלב, מתרים. אתנן כלב ומחיר זונה, הרי אלו מתרים, שנאמר (דברים כג), שנים, ולא ארבעה. ולדותיהן מתרים, שנאמר (שם) הן, ולא ולדותיהן:

פרק 1 – משנה ד

נתן לה כספים, הרי אלו מתרין. יינות, שמנים, וסלתות, וכל דבר שכיוצא בו קרב על גבי מזבח, אסור. נתן לה מקדשין, הרי אלו מתרין. עופות, הרי אלו אסורין. שהיה בדין, מה אם המקדשין, שהמום פוסל בהם, אין אתנן ומחיר חל עליהם, עופות, שאין המום פוסל בהן, אינו בדין שלא יהא אתנן ומחיר חל עליהן. תלמוד לומר (שם), לכל נדר, להביא את העוף:

פרק 1 – משנה ה

כל האסורים על גבי המזבח, ולדותיהן מתרים. ולד טרפה, רבי אליעזר אומר, לא יקרב על גבי המזבח. וחכמים אומרים, יקרב. רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר, כשרה שינקה מן הטרפה, פסולה מעל גבי המזבח. כל הקדשים שנעשו טרפה, אין פודים אותם, שאין פודים את הקדשים להאכילן לכלבים:

תמורה ז:א – ז:ד

פרק ז – משנה א

יש בקדשי מזבח מה שאין בקדשי בדק הבית. ויש בקדשי בדק הבית מה שאין בקדשי מזבח. שקדשי מזבח עושים תמורה, וחיבין עליהם משום פגול, נותר, וטמא, ולדון וחלבן אסור לאחר פדיונם, והשוחטם בחוץ חייב, ואין נותנין מהם לאמנים בשכרו, מה שאין כן בקדשי בדק הבית:

פרק ז – משנה ב

יש בקדשי בדק הבית מה שאין בקדשי מזבח, שסתם הקדשות לבדק הבית. הקדש בדק הבית חל על הכל, ומועלין בגדוליהו, ואין בהם הנאה לכהנים:

פרק ז – משנה ג

אחד קדשי מזבח ואחד קדשי בדק הבית, אין משנין אותו מקדשה לקדשה, ומקדישין אותו הקדש עלוי, ומחרימין אותו. ואם מתו, יקברו. רבי שמעון אומר, קדשי בדק הבית, אם מתו, יפדו:

פרק ז – משנה ד

ואלו הן הנקברים. קדשים שהפילו, יקברו. הפילה שליא, תקבר. שור הנסקל, ועגלה ערופה, וצפרי מצרע, ושער נזיר, ופטר חמור, ובשר בחלב, וחלין שנשחטו בעזרה. רבי שמעון אומר, חלין שנשחטו בעזרה, ישרפו, וכן חיה שנשחטה בעזרה

תמורה זיה – כריתות א:ב

פרק ז – משנה ה

וְאֵלוּ הֵן הַנְּשָׂרְפִים. חָמֵץ בַּפֶּסַח, יִשְׂרָף. וְתַרוּמָה טְמֵאָה, וְהַעֲרֵלָה, וְכֻלְאֵי הַכֶּרֶם, אֶת שְׂדֵרְכּוֹ לְשָׂרֵף, יִשְׂרָף. וְאֶת שְׂדֵרְכּוֹ לְקַבֵּר, יִקְבֵּר. וּמִדְּלִיקֵין בְּפֶת וּבִשְׂמוֹן שֶׁל תְּרוּמָה:

פרק ז – משנה ו

כָּל הַקֹּדְשִׁים שֶׁנִּשְׂחָטוּ חוּץ לְזִמְנָן וְחוּץ לְמִקְוָמוֹ, הֵרִי אֱלוֹי יִשְׂרָאֵל. אֲשֶׁם תָּלוּי, יִשְׂרָף. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, יִקְבֵּר. חֲטָאת הָעוֹף הַבָּאָה עַל סֶפֶק, תִּשְׂרָף. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, יִטִּילְנָהּ לְאֵמָה. כָּל הַנְּשָׂרְפִין לֹא יִקְבְּרוּ, וְכָל הַנִּקְבָּרִים לֹא יִשְׂרָפוּ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִם רָצָה לְהַחֲמִיר עַל עֲצָמוֹ לְשָׂרֵף אֶת הַנִּקְבָּרִים, רְשָׁאֵי. אָמְרוּ לוֹ, אֵינּוּ מֵתֵר לְשָׁנוֹת:

*הדרן עלך מסכת כריתות
מזל טוב!*

מסכת כריתות

פרק א – משנה א

שְׁלִשִׁים וְשֵׁשׁ כִּרְתוֹת בַּתּוֹרָה. הַבָּא עַל הָאֵם, וְעַל אִשְׁתּוֹ הָאָב, וְעַל הַפֶּלֶא, הַבָּא עַל הַזְכוּר, וְעַל הַבְּהֵמָה, וְהָאִשָּׁה הַמְּבִיָּאָה אֶת הַבְּהֵמָה עֲלֶיהָ, הַבָּא עַל אִשָּׁה וּבִתָּהּ, וְעַל אִשְׁתּוֹ אִישׁ, הַבָּא עַל אֲחֻתּוֹ, וְעַל אֲחֻת אָבִיו, וְעַל אֲחֻת אִמּוֹ, וְעַל אֲחֻת אִשְׁתּוֹ, וְעַל אִשְׁתּוֹ אֲחִיו, וְעַל אִשְׁתּוֹ אֲחִי אָבִיו, וְעַל הַנִּדָּה, הַמְּגֻדָּף, וְהָעוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה, וְהַנּוֹתֵן מִזְרָעוֹ לְמַלְדָּה, וְבֵעַל אוֹב, הַמְּחַלֵּל אֶת הַשַּׁבָּת, וְטֵמֵא שְׂאֵכֵל אֶת הַקֹּדֶשׁ, וְהַבָּא לְמִקְדָּשׁ טְמֵא, הָאוֹכֵל חֶלֶב, וְדָם, נוֹתֵר, וּפְגוּל, הַשּׁוֹחֵט וְהַמְּעַלֶּה בַּחוּץ, הָאוֹכֵל חֶמֶץ בַּפֶּסַח, וְהָאוֹכֵל וְהָעוֹשֶׂה מְלֶאכֶה בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים, הַמְּפַטֵּם אֶת הַשְּׂמוֹן, וְהַמְּפַטֵּם אֶת הַקְּטֹרֶת, וְהַסֵּד בְּשָׂמוֹן הַמְּשֻׁחָה. הַפֶּסַח וְהַמִּילָה בְּמִצּוֹת עֲשֵׂה:

פרק א – משנה ב

עַל אֱלֹהֵי חַיִּיבִים עַל זְדוֹנָם כָּרַת, וְעַל שְׂגָגָתָם חֲטָאת, וְעַל לֹא הוֹדַע שְׁלֵהוּ
אֲשֶׁם תְּלוּי, חוּץ מִן הַמְטָמָא מְקַדָּשׁ וְקַדְשֵׁיו, מִפְּנֵי שֶׁהוּא בְּעוֹלָה וַיִּוְרַד,
דְּבָרֵי רַבֵּי מֵאִיר. וְחֻכְמִים אֲוֹמְרִים, אִף הַמְגִדֵּף, שְׁנֵאמֹר (במדבר טו),
תּוֹרָה אַחַת יִהְיֶה לָכֶם לַעֲשֹׂה בְּשִׁגְגָה, יֵצֵא מִגִּדֵּף, שְׂאִינוּ עוֹשֶׂה מְעֲשֶׂה: